

A mindenség óceánjában

A mindenség óceán, s én lebegek benne;
Nincs értelme - tudom már -, kiúsznom nem menne.
A part távol mögöttem, és a túloldalt sem látom
Hullám csap át fölöttem - partra sodor tán, ha várom?

De nem tudom, várom-e, hogy a partra kijuthassak,
Értelmét majd látom-e, vagy az után én kutassak?
Nem, úgy érzem, hogy nem fogom értelmét találni,
Nem lenne semmi okom magam így megalázni –

Szánalomra méltóbb nincs, mint semmit téve keresni,
Hogy mi az igazi kincs, vagy, hogy kit kéne szeretni.
Én régóta úgy vélem, hogy így nem érdemes élni,
Velem lenne így éppen, akkor kezdenék el félni.

De hisz' a baj pontosan, hogy én is ilyenné váltam,
Ezért aggódom - jogosan -, ilyet magamtól nem vártam.
Mert nincs értelme élnem, ha azt sem tudom, hogy miért,
Ezt hogyan máshogy véljem, ha fogalmam sincs, hogy ki ért?

A hullám még kijebb vitt a nyílt vízre, nincs már kiút;
Feladhatom akár itt - nincs ember, ki innen kijut.
Tényleg nincs már esélyem, úszni hiába tudok.
Megéri-e remélnem, hogy akárhova is jutok?

Mert hogy éljek cél nélkül? - ezt hajtogatom folyton,
Csak ezt mondom vég nélkül - a többit magamba fojtom.
Hogy is akarjam én így, hogy kimentsenek innen?
Hogy is akarhatnám, míg nekem értelmetlen minden?

Süllyedek. Lehúz a mély, akár fuldoklót a tenger,
Menekülni nincs esély, nem lát sem állat, sem ember.
Eltemet az óceán, már nem várhatok hajóra.
Elsodor a végtelen ár, már ki sem látszom alóla.

A mindenség óceán, s én süllyedek benne;
Nincs értelme - tudom már-, kijutnom nem menne.
Mindenhol víz köröttem, a partot már rég nem látom;
Hullám csap át fölöttem - tán, hogy elnyeljen, azt várom?